

AHOGY ISTEN LÁTJA

2015. augusztus 9.

– Sandersné dr. Kovács Erzsébet tanításának élőben elhangzott szövege belső használatra –

Amin átmegyünk, azt mind a javunkra fordítja az Úr. Mert én vagyok az Úr, a te Istened, Izraelnek Szentje, a te Megváltód. Mivel kedves vagy az én szemeimben, becses vagy és én szeretlek. Ne félj, mert én veled vagyok, napkeletről meghozom magodat, és napnyugatról egybegyűjtelek. Hatalmas növekedés előtt álltok, Jézus nevében!

Mert egybe fognak gyülekezni az elveszettek, és a gyülekezetek növekedni fognak, és a látásaitok valóságba jönnek, a Jézus Krisztus dicsőségére, mert látja a szívetek buzgóságát. Mindenki, aki az én nevemről neveztetik, akit dicsőségemre teremtettem, akit alkottam és készítettem – azt mondja az Úr –, hozd ki a vak népet, amelynek a szemei vannak, és a süketeket, akiknek füleik vannak.

Ezt a munkát bízva rátok az Úr. És íme, újat cselekszem, most készül, avagy nem tudjátok még? Sok új dolog van előttetek, és meg fogjátok futni az Úr dicsőségében. A pusztában utat szerzek, és a kietlenben folyóvizet, hogy választott népemnek inni adjak. Nem lesznek többé szomjazók körülöttetek, az Úr ellátja őket bőségesen.

A Sóllyomvári házaspár a 40 éves házassági jubileumot azzal kezdte, hogy első helyen bejöttek az Úr színe elé, és utána mennek egy útra, megünnepelni. Mondom nektek, hogy az előljáróitok jó példa, ezért volt fontos, hogy az Úr Igéit megemlítsen, hogy áldást parancsoljak rátok, a Jézus nevében. Nem fogunk elfeledkezni az imádságainkban rólatok. Szüntelen könyörgésekben leszünk, nagyon áldott hetetek legyen, amit az Úr elkészít nektek, abban járjatok! Köszönjük ezeket az életeket, bizony nagyon drágák ezek az Úrnak!

Isten áldásainak a *teljességében* akarunk járni, ugye? Ez mindannyiunknak ott van a szívében. Szeretnénk azokat az áldásokat, amelyekkel megáldott minket. Az *Ábrahám áldásaival* áldott meg minket a Krisztus Jézusban. Azoknak a teljességében akarunk járni, mert benne van mindannyiunk szívében az a vágy. Szeretnénk *kiteljesedni* ezekben az áldásokban, és mindazt elvenni, amit Isten nekünk készített.

Ahhoz, hogy ezekben az áldásokban járassunk, ahhoz nagyon fontos, hogy úgy lássuk az életünk folyását, az életünk dolgait, magunkat, a helyzeteinket, és a másikat, *ahogy Isten látja* azt. Ez a *kulcsa* a sikerben járásunknak, erről szeretnék ma nektek szólni.

Ebben kell előrejutnunk mindannyiunknak, mert ez a kulcsa annak, hogy *sikerre* juthasson az életünk. A kulcs tehát a sikerben járásunkhoz, hogy megtanuljunk *úgy látni*, ahogy azt Isten látja. Ez a kulcsa az életünk dolgának.

Nagyon erős gyógyító kenetek vannak közben. A szemben érzékelem most, de előtte volt a vesében, dicséret közben. A fejben van gyulladás, és aki ma azért jött, annak meg lesz a

jutalma, hogy hittel jött ma el. Ez az Úr kegyelme, Ő végzi ezeket, nekünk csak hálát kell adnunk érte. El ne felejtsük a bőséges hálaadást. Az Ő neve felmagasztaltassék!

Zsidó 9. fejezetében olvassuk az első Igénket. Nézzük, az Úr mit készített ma nekünk. A szent vérről kapunk itt betekintést, ami a kulcsa, az alapja a megváltásunknak. A *szent vérről* kell kijelentéseket vennünk ahhoz, hogy az *áldások* meg tudjanak sokasodni az életünk felett.

Isten egy *közösséget* rendelt nekünk a szent vérrel, ami kifolyt a Golgotán. Ami kiontatott értünk. Átszegezték a kezeit, átszegezték a lábait, és óriási szenvedéseken kellett Jézusnak végigmennie, és ez csak a *fizikális* része, amit látunk.

A *szellemi* részét nem is látjuk, azt Isten *elrejtette* a szemünk elől. Amíg ki nem jelenti nekünk a Szellem által, fogalmunk sincs arról a szenvedésről, amit a dicsérők énekelnek. Nincs belátásunk arról, hogy mit kellett Jézusnak szenvednie, de a váltság a vére volt. A vérenek ki kellett ontatnia, és ez szent vér volt. Erről a vérről szólnak itt az Igék. Összehasonlítja az ószövetség vérét az újszövetség vérével.

ZSIDÓ 9,13–15.

13. Mert ha a bakoknak és bikáknak a vére, meg a tehén hamva, a tisztátalanokra hintetvén, megszentel a testnek tisztaságára,...

Azt akarja velünk az Ige megértetni, hogy már az ószövetség *állatáldozatainak* a vére elegendő volt a *testnek* tisztaságára. Amikor ezeket az áldozatokat bemutatták Isten előírásai szerint, akkor mentesek voltak a betegségektől. A test megtisztulhatott a betegségektől.

Már az Ószövetségben sem kellett a betegséget hordozniuk, ha az ószövetségi rendelkezések szerint éltek, és ezeket az áldozatokat bemutatták magukra nézve. Ezeknek az áldozatoknak a vére, a bakoknak és a bikáknak a vére, a tehén hamva elegendő volt a testnek tisztaságára.

Ha belegondolunk, hogy ennél mennyivel csodálatosabb, és *hatalmasabb* vér ontatott ki értünk, akkor azt, hogy a mi testünk *egészségben* jár, ez benne van a *teljes megváltásban*, látható összehasonlításként. Már ez az *ószövetségi* vér elegendő volt a testnek tisztaságára. Nézzük, mit végzett el értünk az *újszövetség* vére. Így folytatja:

14. Mennyivel inkább Krisztusnak a vére, aki örökkévaló Szellem által Önmagát áldozta fel ártatlanul az Istennek: megtisztítja a ti lelkiismereteket a holt cselekedetektől, hogy szolgáljatok az élő Istennek.

Az nemcsak a testnek tisztaságára adatott. Az *ártatlan* szót kiemelném a Bibliában, ha kapnék kihúzó ceruzát. Ártatlanul *feláldozta magát* az Istennek. *Ártatlanul!* A te bűneidet, és az enyémet magára véve.

Nézzük meg, mit *végzett el* ez a szent vér. Megtisztítja a ti lelkiismereteket, azaz belül végzi a tisztítást. *Megtisztítja* a ti lelkiismereteket a holt cselekedetektől. Mindaz *holt* cselekedet, ami *nem hitből* van.

Nap mint nap elkövetünk olyan cselekedeteket, amiket nem hitből, nem szent meggyőződésből teszünk. Félelemből vagy megszokásból, vagy külső nyomásra, kényszerre. Cselekszünk ilyen naponta. Mindaz holt cselekedet, aminek *nincs értéke* Isten előtt, mert nem hitből van. Ezekről szól itt. A bűn is természetesen, az engedetlenség, a meg nem bocsátás, minden ilyen, ami ide tartozik.

A holt cselekedetektől megtisztít ez a szent vér, hogy szolgálhassunk az élő Istennek. Ez a szent vér, ami minket megtisztít, ami kiontatott értünk, *szolgálatra szentel* meg minket. Isten

egy szolgálatra adja át a megszentelteket a főpapunknak, a Jézus Krisztusunknak. Ezt írja itt az Ige, és ez nagyon fontos. Egy szolgálatra vagyunk megtisztítva.

Szeretném, ha ez a szívedbe lejjebb kerülne most, hogy nemcsak az gyönyörű ebben, hogy örökre *hófehér* ruhákban járhatunk odafönt, hanem Istennek *szent edényei* lehetünk, amibe kiöntheti a *dicsőségét*, és kiáraszthat minket a szolgálatokban. Szentek vagyunk erre. Megszenteltek vagyunk erre a szolgálatra.

ZSIDÓ 9,13–15.

15. És ezért Ő az új szövetség közbenjárója, hogy miután meghalt az első szövetségbeli bűnök váltságáért, az elhívottak elnyerjék az örökkévaló örökségnek ígértét.

Ezt szeretném ma hangsúlyozni. Istennek *ígéretei* vannak, az örökkévaló szövetség ígéretei. De hozzáfűzi az Ige, hogy mindez azért történt, hogy *elnyerjük* ezeket az ígéreteket, és valóban azokban járhatunk.

Mert nemcsak arról van szó, hogy Isten ígéreteket tett, hogy megáldván-megáldalak. *Bőségesen megáldalak* Ábrahám minden áldásával, a Krisztus Jézusban. Ezek *ígéretökként* elhangoztak, de nemcsak ígérek maradtak. Isten *beteljesítette*, megvalósította ezeket.

A szellemi munkát, ami e mögött állt, hogy megtehesse velünk, elvégezte. Ahogy ezt Isten elvégezte, nekünk *járni* kell benne. Így írja, hogy elnyerhessük ezeket az ígéreteket, vagyis nemcsak, hogy ígérek vannak, Isten elvégezte ezt a megváltói munkát, és nekünk pedig járunk kell benne, hogy *elnyerhessük* azt.

Ha ránézünk az életünkre, vajon mondhatjuk-e, hogy az életünkben teljességgel elnyertük már ezeket, hogy kiteljesedett az életünk ezekkel az áldásokkal? Mert ezt hangsúlyozza itt az Ige, hogy a szent vér azért ontatott ki, hogy Isten az ígéreteit *valóra válthassa* az életünkben, hogy elnyerhessük azokat. Tudjuk, hogy ezeket nem cselekedetekből adta nekünk, hanem szent *kegyelemből*. Ő elvégezte, és mi *hit által* tudjuk elvenni azokat. Ez kétlépéses.

Isten áldásai az életünk felett ki lettek terjesztve. Ezek ígérek voltak, és Ő beteljesítette azokat. Nekünk pedig hit által kell elvennünk azokat, hogy járjunk azokban. Ez minden hívőnek a köteles része, hitünk munkái. Ugyanis erre a *szolgálat munkáira* lettünk megtisztítva. A szolgálat Istentől való *ajándék* a számunkra, hogy szolgálhatjuk Őt.

Kérdezhetjük, hogy ezek a szolgálatok mit tartalmaznak? A legegyszerűbbre gondoljunk először. Amit minden hívőnek meg kell tenni naponta Isten szolgálatában, ezek a *hálaadások*. Mindennap hálaadásokkal kell szolgálnunk Isten felé. Hálásaknak kell lennünk, mert Isten elvégezte. Hálaadásokat, imádatokat viszünk a trón elé. Ezek *kedves illatok* Istennek, amiben Ő gyönyörködik. Mi visszük ezeket a trón elé, a Jézus nevében.

Egy másik szolgálat, amire megtisztított minket, az *Evangélium hirdetése*. Minden hívőnek mondja ezt Jézus, hogy menjetek a széles világba, és hirdessétek az Evangéliumot minden teremtsnek. Ezek szolgálatok. Erre a gyönyörű életre tisztított meg minket, hogy az elhívottak elnyerjék az örökkévaló örökségnek ígértét.

Járunk-e az örökségünkben? Meg kell néha vizsgálni az életünket, hogy az az örökség, amit Isten nekünk adott, az mennyire valósult meg az életünkben, hol tartunk benne. Mindazt elvettük-e, amit Isten nekünk adott. És erről szeretnék ma egy kicsit bővebben beszélni az Ige alapján. Hol lehetnek a hiányosságaink, ha még nem látjuk az áldások kiteljesedését. Tanulságok lesznek ezek.

Isten ígéreteiről nemcsak beszélünk ugyanis, sok prédikációt hallani erről. Nemcsak megvalljuk ezeket, mert megvallásokat is teszünk Isten áldásairól. Nemcsak megvallásokat teszünk, hanem gondolkodunk is rajta, elmélkedünk, időzünk vele, meditálunk ezeken.

Nemcsak ezt tesszük, hanem szeretnénk járni benne, valóságosan megtapasztalni, saját bőrünkön érzékelni, hogy Isten mennyire jó hozzánk. Mennyire valóságosak ezek az ígéretei, hogy megélhessük azokat a mindennapi életben. Olyan valóságosak Isten áldásai az életünkben, mint ahogy vesszük a levegőt.

A 2Korinthusi levélben van írva... Még mindig Isten ígéretei, ami nagyító alatt van. Isten ígéretei hogyan teljeselek be az életünkben. Mennyire valóságosak. Mert Istennek az volt az *akarata*, hogy mi beteljesedjünk, ebben az örökségben járassunk, megélhessük ezeket. Pál írja a Korinthusiaknak:

2KORINTHUS 1,18–22. 24.

18. Hú tanúm az Isten, hogy a mi beszédünk hozzátok nem volt igen és nem.

Milyen jó, hogy Istent mindig bizonyosággal hívhatjuk! Isten soha nem hazudik, Ő *hűséges* az Igéjéhez.

Hát egyszer beteljesednek Isten áldásai, egyszer meg nem. Hol így van, hol úgy van. Na, ilyen a világ hozzáállása. De Istennél nem így van. Nézzük, hogyan?

19. Mert az Isten Fia Jézus Krisztus, akit köztetek mi hirdettünk, én és Silvánus és Timótheus, nem lett igen és nem, hanem az igen valósult meg Őbenne.

Le van szögezve. Válassz! Melyiket szeretnéd, az igent vagy a nemet? A te életedben csak az igen lehet. Minden áldása beteljesült az életemben. Igen és ámen, hozzáteszi.

20. Mert Istennek valamennyi ígérete Őbenne lett igenné és Őbenne lett Ámenné az Isten dicsőségére miáltalunk.

Azok az ígéretek, amelyeket Isten tett, azokat nemcsak ígérette, és mi meg álmodozunk róla, hogy de jó lenne; és hol igen, hol nem; hol így, hol úgy. Ez a hullámozó világ, meg akinek a kételkedéseik megvannak, akkor *megkísért* minket az a nem, hogy talán mégsem lesz meg az én életemben, amit hittem. Hogy ez mégiscsak nem lesz, mint igen. Elkezdesz kételkedni.

Az Ige felhívja a figyelmünket, hogy Istennek valamennyi ígérete Őbenne – és ez a Krisztusban elvégeztetett – lett igenné. Ha hittel odaállsz Isten elé, minden ígéretében azt mondja, hogy igen, a tiéd. Menj, él benne, örvendezz benne, a tiéd, neked adtam.

Őbenne lett ámenné az Isten dicsőségében az, hogy mi ezekben az *áldásokban járunk*, dicsőséget szerezve Istennek. Isten dicsőségére lettek, hogy mi igent és áment tudunk mondani Isten minden ígéretére. *Nem adjuk alább*, ez azt jelenti. Ha még nem látjuk, akkor is hiszünk benne, és kijelentjük, hogy Isten minden ígérete az én életemben igen és ámen.

21. Aki pedig minket veletek együtt Krisztusban megerősít és felken minket, az Isten az;...

Minden ígéret igen és ámen. Ki cselekszi ezeket? Isten. Azt mondja az Ige, az Isten az.

22. Aki el is pecsételt minket, és a Szellemet, mint foglalt adta a mi szíveinkbe.

A Szellem *segítség*ei által válnak ezek valóra az életünkben. Szellem által lettünk *elpecsételve*, mint foglalt a Szent Szellem. Ő segítők ebben, hogy minden ígéret igen lehessen az életünkben. Egyet ne kelljen otthagynunk az Úr asztalán, hogy az nem lehetett a miénk.

2KORINTHUS 1,18–22. 24.

24. Mert nem uralkodni akarunk a ti hiteteken, hanem munkatársai vagyunk a ti örömtököknek; mert hitben állotok.

Micsoda gyönyörűen mondja! Ha ezek az áldások beteljesednek, ez a ti örömtökökre lesz. Pál mondja, hogy én ennek az örömmnek vagyok a *munkatársa*, mert az Igét hirdetem, és az Igét elhittétek és befogadtátok. Ezek az áldások *hitben* lesznek a tied, és Isten ugyanígy *munkatársad* lesz ebben az örömben, ha hitben állsz.

Akkor fogod tudni *elvenni* az áldásokat, ha hitben állsz, és akkor ezek mind a tied lesznek. És mondhatod, hogy a Szent Szellem a munkatársad ebben, hogy te örömben el tudd venni az áldásokat. Az igen és ámen az életedben. Ennek a koronájaként mondjunk ki egy igent és áment: *Isten minden áldása igen és ámen az életemben, a Szellem által.*

Ezt mondja az Írás: mert hitben álltok, ezért munkatársai vagyunk a ti örömtököknek. Ha ezek az ígéretek *megvalósulnak* az életünkben, az örömet *fakaszt* a szívünkben. Ez elkezd ragyogni rajtunk, s egy dicsfényben kezdünk ragyogni, ahogy Isten ígéretei valóra váltak az életünkben.

És ha ebben az örömben látunk téged, akkor mondhatom, hogy ennek az örömmnek én is munkatársa vagyok. Mert ahogy *hirdetem* az Igét, te azt *befogadtad*, és az *gyümölcsöt* termett. Dicsőség legyen Neki. Ezt mondja itt Pál.

Nézzünk meg helyeket a Bibliában... Az Ószövetség a *tanulságunkra* íratott meg, mert ha oda bekukkantunk, akkor csak azért nézünk oda be, hogy tanulságul legyenek azok, amik ott megíratnak. Vagyis meg fogjuk nézni, hogy Isten miként adta Izrael gyermekeinek az Ő ígéreteit, és hogyan tudtak abban járni azok, akiknek adta az ígéreteket.

A 4Mózes könyvére megyünk. Arról kezdünk itt olvasni, hogy Isten *ígéretet* tett Izrael népének, hogy nekik adja *Kánaán* földjét. Már a neve is, hogy Kánaán, abban minden benne van, amire szükségük volt. Tejmel mézzel folyó föld volt. Óriási szőlők teremtek ott, zamatos gyümölcsök voltak, és a föld termő volt. Gyönyörű földet nézett ki nekik Isten, és azt mondta, hogy ezt a földet *nektek adom*. Ez Isten ígérete. Nézzük meg, hogy hogyan tudtak járni benne.

4MÓZES 13,1–3. 25–33.

1. És szóla az Úr Mózesnek, mondván:

2. Küldj férfiakat, hogy kémleljék meg a Kánaán földjét, amelyet én adok Izrael fiainak; az ő atyáiknak mindegyik törzséből egy-egy férfiút küldjeteK, mind olyat, aki főember közöttük.

Isten azt mondta, hogy tiétek ez a föld. Néktek adom. MenjeteK, kémleljéteK meg, minden törzsből egy embert küldjeteK. Egy főembert, akiben igazán megbízhattok. Menjen, és kémlelje ki azt a földet.

3. Elküldé azért őket Mózes Párán pusztájából az Úr rendelése szerint; és azok a férfiak mindnyájan főemberek voltak Izrael fiai között.

Negyvennapos út volt ez. 40 napig kémlelték a földet, és visszatértek a jelentéssel. Nézzük meg, hogy mit szólt a szájuk:

25. És visszatérének a föld megkémleléséből negyven nap múlva.

26. És menének, és jutának Mózeshez és Áronhoz, és Izrael fiainak egész gyülekezetéhez, Párán pusztájába, Kádesbe; és hírt vittek nekik és az egész gyülekezetnek, és megmutaták nekik a földnek gyümölcsét.

27. Így beszélének néki, és ezt mondták: Elmentünk arra a földre, amelyre küldöttél minket, és bizonyára tejjel és mézzel folyó az, és ez annak gyümölcse!

Isten nem hazudott! Azt mondta, hogy nagyon jó földet adok nektek. Néktek adom a Kánaán földjét, tejjel mézzel folyó az, és ennek, íme, itt vannak a gyümölcsei. Akkorák voltak a szőlőfűrtők, hogy ketten hozták a vállukon. Nem bírta el egy ember, olyan hatalmas szőlőfűrtők voltak. Isten ígéretei igazak voltak, meggyőződtek róla.

Most jön az a rész, ami legtöbbször meglep minket. Isten a Krisztusban ugyanúgy elvégezte az áldásait. Ha meg akarsz győződni, és elhúzhatnád azt a függönyt, ahol belátsz a szellemiek mögé, akkor látnád, hogy *mindez a tiéd*, amit az Írás ír.

4MÓZES 13,1–3. 25–33.

28. Csakhogy erős az a nép, amely lakja azt a földet, és a városok erősítve vannak, és felette nagyok; sőt még Anák fiait is láttuk ott.

29. Amálek lakik a dél felől való földön, és hitteus, jebuzeus és emoreus lakik a hegyeken; a tenger mellett és a Jordán partján pedig kananeus lakik.

30. És jóllehet Káleb csendesíté a Mózes ellen háborgó népet, és azt mondja vala: Bátran felmehetünk, és elfoglalhatjuk azt a földet, mert kétség nélkül megbírunk azzal;...

Káleb volt a tizenkét követ közül az egyik, és azt mondja nekik, *bátran* felmehetünk, és elfoglalhatjuk azt a földet, mert kétség nélkül *megbírunk* azzal. Ez volt Káleb jelentése.

31. Mindazáltal a férfiak, akik felmentek vele, azt mondják vala: Nem mehetünk fel az ellen a nép ellen, mert erősebb az nálunknál.

Azt, aki Istennek a vonalán kezdett gondolkodni és szólni, rögtön lehurrogták. Ugyan már, mit beszélsz, nem vagyunk képesek megállni velük szemben, ők nagyobbak, bátrabbak – és különböző indokokat hoztak.

32. És rossz hírért vitték annak a földnek, amelyet megkémlelték, Izrael fiaihoz, mondván: Az a föld, amelyen általmentünk, hogy megkémleljük azt, olyan föld, amely megemészti az ő lakóit; az egész nép is, amelyet láttunk azon, szálas emberekből áll.

Ha oda betesszük a lábunkat, ott meghalunk. Ez volt a jelentésük.

33. És láttunk ott óriásokat is, az óriások közül való Anáknak fiait, és olyanok valánk a magunk szemében, mint a sáskák, és az ő szemeikben is olyanok valánk.

Ezt a részt szeretném, ha megvizsgálnák. Isten ígéretet tett. Mondta: *Néktek adom* azt a földet, menjetek be és birtokoljátok. *Vegyétek birtokba* azt. Isten vajon nem tudta, hogy azon a földön óriások laknak? Most értesült vajon Isten róla, amikor hozták a követek a hírt?

Szerintem Isten előtte is tudta. Mégis a tizenkét követből a tíz követ rossz jelentéssel tért vissza. Egy másik fordítás szerint: gonosz jelentéssel tért vissza. Isten azért nevezte ezt a jelentést gonosznak, mert *nem az Ő látása* szerint jelentették a népek.

Igenis bemehetünk oda és győzhetünk. *Legyőzhetjük* azokat, és megállunk azon a földön, mert Isten adta azt nekünk. Képesek vagyunk rá, hogy bemenjünk oda. Erre elkezdtek helyette azt ragozni, hogy az ő saját szemükben milyen kicsik, hogy a mi szemünkben olyanok vagyunk, mint a sáskák. Ez az egyik bajunk, amikor magunkat *alábecsüljük*.

Azt gondoljuk magunkról, hogy semmit érő, kis vacak valamik vagyunk. Ez az első nagy bajunk. Azt mondták, hogy olyanok vagyunk a magunk szemében, mint a sáskák. Ezen az segít nekünk, ha elkezdjük az *Igével táplálni* magunkat, hogy lássuk, *kik vagyunk* Krisztusban.

Volt még egy nagyon nagy tévedésük. Azt mondták, hogy az ő szemükben is olyanok voltunk, mint a sáskák. Ezt vajon honnan tudták, hogy ők hogyan tekintenek rájuk? Ezt már csak képzeletük. *Beképzelték* maguknak, hogy az ellenség mit gondol róluk.

Attól, mert óriások voltak, nem jelenti azt, hogy nem tudták volna legyőzni őket, mert Isten azt mondta, hogy tiétek; vegyétek birtokba azt a földet. Ha *Isten szava* szerint mentek volna, akkor Isten olyan rettentést ad azokra az óriásokra is akár, olyan félelmet és olyan rettentést, hogy elfutottak volna. Valahogy legyőzték volna őket, mert *Isten volt velük*.

Helyette, elkezdték képzelegni, hogy az ő szemükben hogyan néztek ki. Ez a másik nagy bajunk, amikor elgondoljuk azt, hogy mit gondol rólunk a másik. Közben egy hajszál igazság nincs benne. *Meglop* minket az áldásokból. Mondom neked: ahogy őket kilopta, minket is.

Elkezdünk azon gondolkodni, hogy a másik szemében milyennek tűnünk. Elkezdünk azon munkálkodni, hogy egyre jobbnak tűnjünk, jobban elfogadjon majd minket, és jobban gondolkodjon rólunk. Mi közünk hozzá, hogyan gondolkodik rólunk? Lesz attól nekünk jobb egy picivel is? Nem attól van nekünk följebb, hogy a másik mit gondol rólunk, hanem *ahogyan Isten vélekedik* rólunk. Attól van nekünk följebb.

Akkor lesz nekünk *előremenetelünk*, ha Istennek a *tetszésére* vagyunk, hogy Ő mit gondol rólunk, az a mi helyes és jóváhagyott voltunk, és ha az Ő látásával értünk egyet. Azt mondja, hogy képes vagyok bemenni arra a földre. Senki ne mondja nekem, hogy milyennek látszom az ő szemében, mert nem érdekel! Isten hívott be engem arra a földre, és be is megyek. És ott áldásokban részesülök, és Isten meg fog dicsőíteni általa.

Aztán még egy harmadik pont, hogy nemcsak hogy magukat hogyan látták, és hogyan vélték, hogy az ellenség miként tekinti őket. Azt mondták, hogy az ellenség szemében is olyanok vagyunk, mint a sáskák. Ezt is csak *vélték*, de arra már nem gondoltak, hogy Isten szemében milyenek vagyunk. Isten hogyan lát minket. Erről a kémek említést sem tettek.

Isten úgy *látta* őket, hogy *képesek* bemenni arra a földre. Ugye, ezért küldte be őket. Ez az eszükbe se jutott! Na, ekkor van nekünk is *vereség*, és nem *nyereség* az életünkben, amikor az nem jut soha eszünkbe, és azon *nem gondolkodunk*, hogy Isten *miként tekint* minket.

Miként tekint a helyzetünkre, Ő hogyan látja a helyzetünket. Mert, ahogy Ő *látja*, az úgy *áll meg*. Azt a látást el tudjuk venni, akkor van győzelmünk. Akkor jutunk *sikerre* az életben, ha azt a *látást* el tudjuk venni, ahogy Isten látja. Ez a siker kulcsa az életben.

Dicsőséget adunk Istennek. Nézzük tovább a 14. fejezetben, hogyan megy a soruk a rossz jelentés után. Mit tettek ezután? Ezt a látást vélték, hogy ők milyenek az ellenség szemében, további hibákba estek. Nagyon tanulságosak ezek, mert velünk ugyanazok megeshetnek.

Nem mondom, hogy mi jobbak vagyunk, mert bizony, mindannyiunkkal megeshet, hogy magunkat alábecsüljük. Meg olyanokat képzelünk magunkról, amik nem igazak, és alább látjuk magunkat, mint ahogy Isten azt mondja rólunk. Utána meghátrálások vannak, és vesztes pozícióba kerülünk, lépésről lépésre. Nézzük meg, mi történt Izrael népével?

4MÓZES 14,1–11. 19–24.

1. És felemelé szavát az egész gyülekezet, és síra a nép azon az éjszakán.

Miután hallották a kémek jelentését, miért sírtak? Mert az ember szavára figyeltek, és nem Isten szavára. Egész éjszaka sírtak.

4MÓZES 14,1–11. 19–24.

2. És mindnyájan zúgolódának Mózes ellen és Áron ellen Izrael fiai, és monda nékik az egész gyülekezet: Vajha megholtunk volna Egyiptom földjén! Vagy ebben a pusztában vajha meghalnánk!

Inkább a halál jöjjön ránk, minthogy ez megtörténjen, hogy bemenjünk oda az ellenséghez. Meghátrálás, megfutamodás.

3. Miért is visz be minket az Úr arra a földre? Hogy fegyver miatt hulljunk el? Feleségeink és a kicsinyeink prédára legyenek? Nem jobb volna-é nekünk visszatérnünk Egyiptomba?

Kezdték az Urat vádolni. Látjátok, hogy milyen képet festett az ellenség nekik? Nem azt a győzelmet látták, amit Isten mutatott, hanem már azt látták, hogy el fognak hullani fegyver által. Honnan vették ezt a képet? Az ellenség sugallta. Ha oda bementek, ott fegyver által fogtok mindnyájan elpusztulni. És sírnak ezen, hogy fegyver által fogunk elhullani.

Nézzétek meg, hogy hova visz bennünket, amikor *nem azonosulunk* Isten látásával! Elkezdünk *meghátrálni*, elkezdjük az Istent vádolni: Azért hozott ki minket Isten, hogy most ez legyen velünk? – és elkezdik Istent káromolni. Még nagyobb bajba kerülnek így, most látjuk. Saját kútfo ből kezdenek terveket.

Ez az irány, ahova Isten mondta, nem jó. Most forduljunk vissza. Menjünk vissza oda, ahol rabságban voltunk, Egyiptomba. Menjünk vissza a bűn rabságába. Ott majd jobb sorunk lesz, minthogy itt meghaljunk. Saját kútfo ből készítenek terveket.

Ez megint egy nagy hibánk, amikor *nem azonosulunk* Isten látásával, pedig Ő tiszta utat mutat nekünk. Kidolgozzuk, hogyan lenne jobb helyette. Akkor magunknak főzünk egy olyan levest, amit később nem szívesen eszünk.

4. És mondának egymásnak: Szerezzünk előttünk járót, és térjünk vissza Egyiptomba.

Még *előljárókat* is akarnak maguknak. Váltasuk le Mózes t és Áront. Ezek a vezetők nem jók, akiket Isten nekünk jelölt, szerezzünk magunknak más vezetőket! Itt van a *szakadás szelleme* is. Menjünk vissza Egyiptomba velük. Teljesen rossz útírányt vesznek föl. Nézzük meg, hogy erre Mózes és Áron, hogyan reagálnak.

5. Akkor arccal leborulának Mózes és Áron Izrael fiai gyülekezetének egész községe előtt.

Mózes és Áron tudta, hogy itt már *csak Isten segíthet*, és leborultak arccal a földre. Látták, hogy itt nagyon nehéz helyzet áll elő.

6. Józsue pedig, a Nún fia, és Káleb, a Jefunné fia, akik a földnek kémlelői közül valók voltak, meghasogatták ruháikat.

Abszolút nem értetek egyet a többiekkel, elutasították. Ruháikat meghasogatták.

7. És szólának Izrael fiai egész gyülekezetének, mondván: A föld, amelyen általmentünk, hogy megkémleljük azt, igen-igen jó föld.

Ők az Isten szíve szerint valót hozták. A szívük úgy dobogott, ahogy Isten mondta. Az egy nagyon-nagyon jó föld. Amit Isten nekünk ad, az egy nagyon-nagyon jó élet.

4MÓZES 14,1–11. 19–24.

8. Ha az Úrnak kedve telik bennünk, akkor bevisz minket arra a földre, és nekünk adja azt, mely tejjel és mézzel folyó föld.

Ez az ő érvelésük. Ha az Úr velünk van, akkor miért keserednénk el? Ha az Úr kedvét leli benne és megígérte, hogy bevisz minket oda, akkor mi ez a kishitűség, és ez az ellenbeszélés?

9. Csakhogy ne lázongjatok az Úr ellen, se ne féljetez annak a földnek népétől; mert ők nekünk csak olyanok, mint a kenyér; eltávozott tőlük az ő oltalmuk, de az úr velünk van: ne féljetez tőlük!

Látod, a *félelem* hova viszi az embert? Olyan, mint a *kenyér*. Mit teszünk a kenyérrel? Megesszük azt, *elnyeljük*, eltűnik a szemünk elől. Megesszük őket. Olyan nekünk az az ellenség, mint a kenyér. Akármekkora óriások voltak, de nincs oltalmuk. Látod, mennyit jelent helyesen nézni és *helyesen látni*, ahogy Isten látja? Ők ketten látták, mi az igazi helyzet.

Isten beküld minket. Lehet, hogy ők nagyobbak, hogyha szemre, látásra és a saját erőnkbe bízánk, soha nem vennénk be azt a földet. Igen ám, csakhogy az *Úr kedvez* nekünk, és az oltalom pedig *tőlük eltávozott*. Nincs velük az Úr oltalma. Az Úr velünk van.

Az Úr oltalma velünk van, és nem velük. Kenyér nekünk, és eltűnik előlünk az ellenség. Bemegyünk arra a földre, ne féljetez. Ezek a két küldöttnek a vigasztaló szavai, akik a jó jelentést hozták.

10. Mikor pedig az egész gyülekezet azon tanakodék, hogy megkövezzék őket: megjelenék az Úrnak dicsősége a gyülekezet sátorában Izrael minden fiának.

Ez egy élet-halál helyzet volt. Mert merték szólni azt, amit Isten mondott nekik. Az egész gyülekezet meg akarta kövezni őket, képzeljétek el, Mózes, Áront és a két kémét. Köveket ragadtak, hogy fejezzétek be, nem kell több ilyen süket duma. Amikor Isten szavát szólták, meg akarták kövezni őket.

Az *Úr dicsősége* megmentette a helyzetet, mert az történt, hogy megjelent az Úrnak a dicsősége a gyülekezet sátorában Izrael minden fiának. Azt mondta az Úr: Itt vagyok, miért keseredtek el? Miért vagytok ilyen hitetlenek? Miért az ellenségnek hisztek? Itt vagyok, az én egész dicsőségem itt van veletek.

Nézzük az Úr hogyan vélekedett, habár megmentette a kegyelméből ezt a helyzetet, mert az Úr dicsősége megjelent és Izrael fiai lecsillapodtak. Mert ezt a *dicsőséget már ismerték*, hogy az vezetni őket – ez vezette őket a 40 esztendőn keresztül. Nem egy és nem két dolgot cselekedett meg nekik. Megmutatta a dicsőségét.

11. És monda az Úr Mózesnek: Meddig gyaláz engem ez a nép? Meddig nem hisznek nekem, mind ama csodatételeim mellett sem, amelyeket cselekedtem közöttük?

Ahogy vélekedtek, Isten saját személyes gyalázásának tekintette azt. Hogy hogyan nem hisznek nekem, amikor én mondtam, hogy velük leszek, hogy megszabadítom őket, hogy *beviszem* őket arra a földre. Hogy ők lesznek ott az *örökösök*, hogy nekik adom azt a földet.

Mivel *nem hittet* fogadták, hanem elkezdtek másként vélekedni, Isten ezt személyes gyalázásának vette. Nagyon rosszul esett Istennek. Igazából szemrehányással és egyfajta keserűséggel szól Isten. Hogyan mer engem ez a nép így gyalázni? Hogyan mernek így szólni ellenem azok után, amit tettem velük?

Nincs bennük istenfélelem. Akkor Isten hoz egy ítéletet, hogy megveri őket döghalállal és elveszti őket. Isten teljesen le akar velük számolni, de Mózes megmenti a helyzetet. Kegyelmet kér, és Isten megadja azt, mint nem egyszer és nem kétszer. Itt látszik az *imádságnak* a nagyon fontos helye ezekben a helyzetekben.

4MÓZES 14,1–11. 19–24.

19. Kérlek, kegyelmezz meg e nép hamisságának a te irgalmasságod nagy volta szerint, amiképpen megbocsátottál e népnek Egyiptomtól fogva mind eddig.

Hányszor és hányszor megbocsátottál nekik, most is bocsáss meg nekik!

20. És monda az Úr: Megkegyelmeztem a te beszéded szerint.

Isten *újra kegyelmet* adott a népnek, hogy továbbmehessenek. De Isten elmondja, hogy mivel ezt tették, és tízszer fordultak így ellenem, és tízszer kísértettek meg engem, és tízszer botránkoztak meg ellenem, nem fognak bemenni soha arra a földre, amely felől megesküdtem nekik. Ezt dolgozzuk fel.

21. De bizonynal élek én, és betölti az Úr dicsősége az egész földet.

22. Hogy mindazok az emberek, akik látták az én dicsőségemet és csodáimat, amelyeket cselekedtem Egyiptomban és e pusztában, és megkísértettek engem immár tízszer, és nem engedtek az én szómnak:...

Annak ellenére, hogy Isten esküvéssel erősítette meg őket, mégsem jutottak be oda.

23. Nem látják meg azt a földet, amely felől megesküdtem az ő atyáiknak; senki nem látja azt azok közül, akik gyaláztak engem.

Istennek elege lett ezekből a gyalázkodásokból. Nem látják meg, pedig megesküdtem! Vannak-e ilyen keresztények? Akik Isten szent esküvéte, az újszövetség esküvéte, a szent vér fölött Isten esküvéte, Jézus Krisztus felett, fölkent főpapjának esküt tesz a mi áldásainkra, és a keresztények *mégsem mennek be* abba. Szela.

Hogy miért? Amikor *nem azonosulunk* úgy azzal, ahogy *Isten látja* és mondja nekünk. Ott kezdődnek a bajok, amikor elkezdjük másképp látni, elkezdünk *elfordulni* attól, elkezdjük a saját útjainkat, hogy majd akkor így és úgy lesz helyette.

Terveket készítünk, vádaskodni kezdünk, mindenkit okolunk. Pedig tulajdonképpen a mi részünket nem végeztük el, hogy arra úgy tekintenénk, ahogy Isten mondta nekünk. Mert akkor a miénk lenne az.

24. De az én szolgámat, Kálebet, mivelhogy más szellem volt vele, és tökéletességgel követett engem, beviszem őt arra a földre, amelyre bement, és örökségül bírja azt az ő magva.

Azok, akik a jó jelentéssel tértek vissza, íme, aki *együtt munkálkodik* Istennel, aki partner az Igével, az *bemegy* arra a földre. Nagy tanulság ez nekünk. Kérjük Isten kegyelmét, hogy mindig láthassuk úgy, ahogy Ő látja. El ne tévelyegjünk attól. Ez a sikert dönti el az életünkben.

Azzal foglalhatjuk össze, hogy hajlandók vagyunk-e úgy látni azt, úgy tekinteni, úgy megmérni, úgy értékelni, úgy súlyozni, ahogy Isten teszi azt. Mert ha nem, akkor hiába vannak a felesküdt ígéretek, nem megyünk be abba.

Azonosulni kell Istennek a látásaival, álmaival, elgondolásaival és terveivel. Részünk van ebben. Komoly részünk. Mindent eldönt ez. Mindent eldönt, hogy az a miénk lesz, benne járunk, vagy sem. Nem lehet Istent okolni.

Ő tartotta volna vissza az áldást Izrael fiaitól? Ezek után, ahogy elolvastuk, nem mondhatjuk. Ugye? Mondhatunk ilyet? Nem Isten tartotta vissza az áldást tőlük. No, ez a mi esetünkben sem így van különben.

Még egy esetet nézzünk meg Gedeonnak a történetéből. A Bírák könyvére fogunk menni. Gedeon a bírák idejében él, Izrael egyik törzséből való fiatalember volt, aki egy *angyali látogatás* részesévé lett. Annyira elharapódzott az ellenség Izrael fölött, hogy Izrael barlangokba menekült. A midianiták voltak azok abban az időben, akik igazán elnyomták Izrael népet.

Képzeljétek el! A földet, amit Isten nekik adott – végre bementek oda és még mindig ebben a *kishitűségben* voltak, hogy az ellenség ereje a nagyobb. Ez így is lett nekik. A midianiták portyázni jártak a földjeikre, ellopták a terméseiket, és az Izrael népe pedig barlangokba kényszerült és ott húzta meg magát, hogy életben maradjasson. Szomorú kép.

Ez a nyomorgattatása Izraelnek addig történt, amíg Izrael az *Úrhoz kiáltott* (6-os vers). Ugyanis addig az ott élőknek az isteneit kezdték imádni. Oltárt építettek, mert azt hitték, hogy azok az istenek az igazi istenek, mert az ellenség az erősebb. Elkezdtek azokat az isteneket imádni, azoknak áldozni.

Istennek ez nagyon nem tetszett: Hogyan fordulhatnak el tőlem? Egyre nagyobb lett a nyomor. Ezt az 1-5-ös versekig elolvashatod az akkori helyzetet. Ez házi feladat lesz.

BÍRÁK KÖNYVE 6,6. 11–13. 15–16.

6. Mikor azért igen megnyomorodott az Izrael a midiániták miatt, az Úrhoz kiáltottak az Izrael fiai.

Végre az Úrhoz kiáltottak Izrael fiai! Nézzük meg, hogy mi történik utána. Rájöttek, hogy csak az *Úrnál van a segítség!* Érdemes az *Úrhoz felkiáltani*. Akkor az Úr küldött egy prófétát és az angyal megjelenik Gedeonnak.

11. És eljőve az Úrnak angyala, és leüle ama cserfa alatt, amely Ofrában van, amely az Abiézer nemzetségéből való Joásé vala, és az ő fia Gedeon éppen búzát csépett a pajtában, hogy megmentse a midiániták orcája elől.

12. Ekkor megjelenék néki az Úrnak angyala, és monda néki: Az Úr veled, erős férfiú!

Hozott egy üzenetet az Úr angyala: Gedeon, az Úr veled van, te erős férfiú vagy! Erős vagy a harcra, bátor vagy. Ez a szó, ami ott szerepel, jelentheti azt is, hogy *harcra kész, bátor* férfiú vagy. Nem olyan vagy, akinek barlangban kell meghúzódnia az ellenség miatt. Te erős vagy, az *Úr veled*, az Úr választottja vagy! A 13-as versben hogyan válaszol Gedeon? Ez megint a tanulságunkra íratott meg.

13. Gedeon pedig monda néki: Kérlek uram, ha velünk van az Úr, miért ért bennünket mindez? És hol vannak minden Ő csoda dolgai, amelyekről beszéltek nekünk atyáink, mondván: Nem az Úr hozott-é fel minket Egyiptomból?! Most pedig elhagyott minket az Úr, és adott a midiániták kezébe.

Ezt légy szíves gondold végig, ezt mondja Gedeon: „*ha velünk van az Úr*”. Vagyis nem volt benne biztos. Ezt a kérdést minden keresztény felteszi magának helyzetekben. Vagyis amin át kell mennünk: mindaz, amit szenvedünk, az ellenség portyázása, a kirablások, a harcok, a veszteségeink. Ha az Úr velünk, akkor miért ért bennünket mindez? – kérdezi.

Hányan vagyunk, akik ezt nem kérdeztük soha meg Istentől? Ugye, hogy tipikus kérdés, tipikus reakció? Ha az Úr tényleg velem van, akkor miért engedte meg, hogy ezeken végigmenjek?

Miért érnek engem mindezek? Gedeonnak is ez volt a kérdése. Hol van az a csodatevő Isten, aki felhozott minket Egyiptomból, aki azokat a csodákat cselekedte? Most pedig elhagyott minket az Úr – mondja Gedeon.

Az ellenség mennyire örül, amikor ezt hallja! Ki nem volt ilyen helyzetben, amikor így tűnt, hogy most elhagyott az Úr és odaadott az ellenség kezébe? Vagyis a kulcs: ha az Úr *felruház* téged erővel arra a helyzetre, akkor el tudsz menni és *nyerni* fogs; megvered az ellenséget; és megszűnik előtted a pusztítás és megszűnnek a gonosz tervei.

Mondja neki az Úr, hogy tudd, hogy *én küldelek* téged, *erővel ruházlak fel* téged! Menj! – mondta neki – erős férfiú. Ezek voltak az Úr szavai. Nézzük meg, hogyan válaszol rá Gedeon.

BÍRÁK KÖNYVE 6,6. 11–13. 15–16.

15. És monda néki: Kérlek uram, miképpen szabadítsam én meg Izraelt? Ímé az én nemzetségem a legszegényebb Manasséban, és én vagyok a legkisebb atyámnak házában.

Megint itt a helyzet! Istennek van egy látása: Gedeon, te leszel az, *aki által megszabadítom* a népet. Üzenetet hoz neki, közli vele. Amikor ez elhangzik és Gedeon meghallja, akkor újra *kétségek* jönnek: De Uram én vagyok a legszegényebb a nemzetségem közül, én vagyok a legkisebb nemzetség, és én vagyok a legerőtlenebb tagja annak.

Szoltunk-e így valaha, amikor Isten hívott minket valamire, hogy elvégezzük azt? Nincs ez, nincs az. Majd, ha ez lesz, akkor megyek, majd ha az meglesz, akkor megyek. De nem csak Gedeon tette ezt.

Amikor Mózeszt hívta az Úr, hogy menjen és vigye a fáraónak az üzeneteket, akkor Mózes azt mondta, hogy én nehéz ajkú vagyok, *miért pont engem* választottál. Nem jól döntöttél, nem a megfelelő személyt választottad ki, mert én *nehéz ajkú* vagyok. Miért pont engem küldesz?

Vagy ott van Jeremiás. Őt nézte ki az Úr, hogy menjen és vigye a hírt, Isten üzenetét a népnek. *Jeremiás* azt mondta: *Miért pont engem* választottál ki Uram, amikor én még ifjú vagyok? Nem fognak hinni nekem, én *ifjú* vagyok, az ifjúságomat meg fogják vetni.

Látjátok, hogy mindig hoz valamit az embernek a mércéje, hogy önmagát hogyan látja abban a helyzetben. Isten kiválasztja. Isten felkeni. Istennek a tervei az *új teremtésben* számunkra elrendelt: téged erre teremtettelek, ezt fogod megcselekedni, ilyen terveim vannak, jókat teremtettem a számodra, menj és cselekedd.

Akkor mi előjövünk ezekkel és a hasonlókkal, hogy a legszegényebb vagyok; a legkisebb vagyok; alkalmatlan vagyok; miért nem a másikat küldöd; mit mond majd az ellenség; hogyan *látszom* az ő szemében; hogyan *látom* én magamat. Mindezekkel *küszködünk*, amikor Isten elhívása megjelenik. Nem csak te vagy így tehát, ezt azért mondom ma el neked.

Nem csak mi magunk gondolkodunk így, ez egy tipikus emberi első reakció, hogy az ember kisebbnek érzi magát annál, mint ahogy Isten őt látja. Az *akadályokat látja* meg, a *nehézségeket* látja meg. Uram, nem tudom megtenni, mert még nincs kész ez a dolog, meg még nincs ez. A *kifogásokat* soroljuk, az akadályokat soroljuk, arra tekintünk, hogy miért nem tudjuk megtenni, és így Isten nem tud velünk előrehaladni.

Annyit kellene mondani: Uram elmegyek, mert látom, hogy *erővel ruháztál fel*, és te küldesz engem. És lesz, ahogy lesz, tudom, hogy te kiválasztottál engem erre, és kegyelt-

ségedbe fogadtál engem, ezért el tudom végezni ezt! A te erőd nem fog megghiúsulni a helyzet felett. Igenis képes vagyok rá!

A mi alkalmas voltunk Istentől van – ugye mondja az Újszövetségben? Az én erőm által leszel képes rá! – mondja az Úr. Tehát, mintha nem vennénk tudomást arról, hogy valójában *nem mi végezzük* azt a munkát, hanem az *Úr maga*. Itt sem Gedeonnak kellett kiszabadítani a népet. Azt mondta az Úr: Én veled leszek, és így lesz az ő kiszabadításuk. Erővel ruháztalak fel. Kinek az ereje ez? Az Úré!

BÍRÁK KÖNYVE 6,6. 11–13. 15–16.

16. És monda néki az Úr: Én leszek veled, és megvered Midiánt, mint egy embert.

A legszegényebb, a legkisebb vagyok, Uram, hogyan lesz ez? Uram adj egy jelt nekem! A legelső, amit Isten kért tőle, hogy rombolja le az ellenség isteneinek az oltárait, mert egész Izrael-szerte felépítették ezeket; azoknak áldoztak.

Isten egy féltékenyen *szerető Isten*, úgyhogy minden olyat ki kell az életünkből *zárni*, ami *másnak adná a dicsőséget*. De utána Gedeon jelt kér Istentől, és azt mondja, hogyha tényleg Te vagy az, aki szóltál nekem, és ha tényleg ezt a győzelmet nekem tervezted, ha tényleg nekem kell mennem, hogy lássam, minden a helyén van, tégy egy jelt – mondja Istennek.

Vett egy gyapjúpamacsot, azt mondja Istennek: Uram, ezen a pamacson legyen a harmat hajnalra és az egész mező a többi részen legyen száraz. Isten megtette neki, kiment és a gyapjú pamacsból ki tudta nyomni a *vizet*, egy csésze tele lett vele. Máshol, mindenhol szárazság volt.

Ez nem volt elég Gedeonnak, újabb jelt kért Istentől: Uram, ne haragudj rám, de kérek még egy jelet Tőled. Megint magunkra ismerünk? Még ez sem volt elég, az Úr már jeleket is adott, az Úr már ötszörösen bizonyosságot tett arról, hogy nekem azt kellene csinálnom. Még egy jelet adj, Uram. Kérlek szépen, hogy most legyen fordítva. Legyen a gyapjúpamacs teljesen *száraz*, az egész mező pedig legyen harmattal fedve. Isten ezt is megcselekedte neki.

Különben ebben megint felismerhetjük a Krisztust, mert amikor megjelent a földön a Jézus, akkor Őrajta volt Istennek a *kenete* és az egész világ bűnben volt. Ő hozta az égnek a *harmatját* le a földre. Amikor a *keresztben* meg kellett halnia értünk, akkor a világ összes bűne rákerült, Ő maradt a *szárazságban* a keresztben, a bűnben és az egész *világra* rákerült Isten *harmatja*. Benne van ebben a Krisztus, egy gyönyörű *kép* ez arról, hogy mit tett értünk.

Isten ezt a jelt is megcselekedte neki. Ezután Gedeon felbátorodott annyira, hogy rászánja magát arra, hogy amit Isten mond, megcselekszi. Végül Isten azt mondja: Ne vidd az egész sereget magaddal, lecsökkentjük a harcosok számát. Nem kell, hogy az legyen a dicsőségnek a koronája, hogy hány harcossal szereztél győzelmet nekem, csak néhány százan menjete. Kiválaszt 300 embert. Végül is *300 fővel* megy el Gedeon és *szabadítja meg* Izraelt Isten Igéje szerint.

Még egy történet, ami nagyon tanulságos. Ez lesz a harmadik ma, amivel merítünk abból, hogy *ahogy Isten látja*, úgy kell látnunk. Az *Ő kezét* soha nem szabad elengednünk. Ahogyan *Ő mondja*, úgy van. Nem szabad a saját, kishitű, félelmekkel teljes, világ által belénk diktált mércével haladnunk Isten útján, mert akkor nem tudjuk megcselekedni, amire elhívott. Úgy kell látnunk, ahogy *Ő látja* azt. Ez mekkora *kegyelem*!

Ezt akkor tudjuk megkapni, ha *vágyjuk* ezt. Naponta imádkozom: *Uram, láttasd velem úgy, ahogy Te látod ezt a helyzetet!* Az első dolog az lesz, hogy nem fogod a másikat kárhoztatni. Ez lesz az első, amit észre fogsz venni. *Leesik* rólad az, hogy a *másik mit tett*. Az az ő része és Isten része. Majd ő is megáll az Ítélszék előtt az ő részéért.

Láttasd velem, ahogy Te látod! Mit fog *közölni* az Úr veled? A te részedet, hogy neked mit kell *tenni*. Neked hogyan kell *látni*. Neked mi a részed, hogy gyümölcsöt teremhess, mert ugye azzal kezdtük, hogy *szolgálatra hív* minket. A szolgálat pedig azért van, hogy *örökkévaló gyümölcsöket* teremhessünk Neki.

A mi *gyümölcsseink* megmaradhassanak – a János levelében írja, ugye? Legyen valami, amit odaát majd *fel tudunk mutatni*, hogy ne üres kézzel menjünk haza. Dávid a legnagyobb harcosa az ószövetségben Istennek, és Isten szíve szerint választott ember.

Ne felejtjük el soha, amikor Dávidról hallunk, hogy nem ő volt Istennek az első választása. Az első választása, amikor Izrael királyt akart, Saul volt Istennek, csak nem tudott benne megállni. Akkor jött Istennek a választása, Dávid következett a sorban. Te leszel a király!

Dávid kiváló harcos volt, győzelmet, győzelemre aratott. Nem volt benne félelem, tizenhét évesen legyőzte Góliátot. Mivel nem volt benne félelem, Istennek kiváló győzelmeit hozta. Mindaddig, amíg egyszer Dávid – egy ilyen harcos időszakban, amikor Izraelnek harcba kellett volna menni – otthon maradt. Nem ment el a harcba. (Sám. 2.)

A tanulsága az lesz a történetnek, hogy ha nem azon a *helyen* vagyunk, ahol minket az Isten látni akar és nem abban az *időben*, az mindent *meghatároz*! Ha nem úgy vagyunk, akkor egyik *baj jöhet* a másikra az életünkben. Ez az egyik tanulsága a történetnek. Ezért fogom olvasni nektek, hogy még a hatalmas Dávid királlyal is történt ez és az. Hogy miért?

2SÁMUEL 11,1–2. 11. 14–15.

1. Lőn pedig az esztendő fordulásakor, mikor a királyok hadba szoktak menni, elküldé Dávid Joábot és az ő szolgálait övele, és mind az egész Izraelt, hogy elpusztítsák az Ammon fiait, és megszállják Rabba városát; Dávid pedig Jeruzsálemben maradt.

Vagyis ez volt a harcoknak az ideje, mert akkor biztos elment az az óriási meleg. Ezért ez volt a királyoknak a hadbameneteli ideje. A harcok idejében vagyunk, hogy képben legyünk. Kiküldte őket Dávid harcba, de ő Jeruzsálemben maradt. A *vezérnek* hol kellene lenni? A harcokban. Azért lett *felkenve*.

Itt az 1-es versben láthatjuk, hogy Dávid nem volt a helyén. Nem az Istentől *elrendelt helyén* volt. Ugyanis nem írja a Biblia, hogy megsérült volna, vagy valami oka lett volna arra, hogy otthon maradjon. Úgy döntött, hogy otthon marad. *Bajba* is keverte ez őt rendesen.

Így keveredünk bele olyan helyzetekbe, ahova soha nem kerülnénk bele, ha a megfelelő *helyünkön* lennénk, abban a pontos, rendelt *időben*. *Kimenekednénk* egy csomó mindenből. Egyszerűen nem tudna minket belesodorni az ellenség.

2. És lőn estefelé, mikor felkelt Dávid az ő ágyából, és a királyi palota tetején sétála: láta a tetőről egy asszonyt fürdeni, ki igen szép termetű volt.

A király tehát sétálgat, a többiek harcolnak kint a fronton. A történetet továbbolvashatjátok, én most nem fogom. A lényeg az, hogy megtetszik Dávidnak egy asszony, hívat érte. Betsábénak hívják ezt a gyönyörű asszonyt, aki férjnél van, és hívatja, és vele hál. Mindez nem történt volna meg, hogyha Dávid kint van a helyén a harcban. Ez az első pont.

A második, hogy sok prédikátor okolja Betsábét, hogy miért fürdött ott éppen, ahol Dávid sétálgatott. Na most, ha tudjuk azt, hogy milyen magasan van a királyi palota, és körülötte élt a nép, akkor ez a szegény asszony a szokásos fürdőzését végezte.

Dávid volt a rossz helyen az én meglátásom szerint, de nem vádoló senkit. Ha a harcban lett volna, akárki fürödhetett volna a szomszédságban is. Ugye egyetértetek velem? Tehát nem volt a helyén Dávid igazán, és együtt háltak.

Az igazi baj ott lett, hogy Betsábé teherbe esett és üzenetet küldött Dávidnak, hogy teherbe estem. Akkor Dávid látta, hogy ezt a helyzetet valahogy orvosolni kell. A tervet kidolgozta, hazahívatta a frontról a férjét, Uriást: Uriás gyere haza! Uriást leültette és beszélt vele és érdeklődött, mi van a fronton, hogyan mennek a dolgok.

Ettek, ittak, utána mondta, hogy menjen haza. Képzeljétek el, hogy Uriás azt mondta: A többiek kint vannak a fronton és harcolnak, én hogyan tehetném meg, hogy hazamegyek?! És ott aludt a palotának az ajtajában. Nem ment haza a feleségéhez. Ha akartok *karaktert* [jellemet] látni, itt ezt Isten ajándékba adta neki.

Dávid nem érti a helyzetet, másnap megint unszolja, hogy menjen haza a feleségéhez. Tehát Dávid megpróbálja a helyzetet valahogy orvosolni. Ebből ez látszik, hogy nem jönnek be a számításai. Az ember a kisebb bajból kerül a nagyobb bajba.

2SÁMUEL 11,1–2. 11. 14–15.

11. Felele Uriás Dávidnak: Az Isten ládája, Izrael és Júda nemzetsége sátorokban laknak, és az én uram Joáb, és az én uramnak szolgál a nyílt mezőn táboroznak: hogy mennék én be az én házamba, hogy egyem és igyam és feleségemmel háljak? Úgy élj te és úgy éljen a te lelked, hogy nem művelem azt!

Mit szoltok ehhez? Dávidnak nem jött be ez a számítása, ekkor visszaküldte Uriást a frontra, de írt egy levelet Joábnak, hogy ne akárhogyan helyezték el őt a fronton, hanem a legerőteljesebb harcküzdelemnek a helyére állítsák, ahol a legélesebb harcok folynak és azt is megírja, hogy mögé ne állítsanak senkit, ne legyen hátvéd.

Egy igazi gonosz tervet készít Dávid. Egy igazán gonosz tervvel áll elő Isten embere. Azért, mert az elején *engedett* egy csábításnak. Először csak egy kísértés: *otthon* maradok, nem megyek ma harcba, aztán *megpillantott* valakit, akit nem kellett volna, aztán elkezdett *tervezgetni* a fejében. *Isten látásait* forgatta-e akkor? Nem!

Ha azokat őrzi meg, amikre Isten őt elhívta, és Istennek a terveit forgatta volna, soha nem került volna erre a helyre. Soha! Isten vitte őt bele ezekbe? Mondhatjuk? Nem mondhatjuk! Nem vádolhatjuk Istent! Isten gonosszággal nem vádolható! Ugye írja ezt az Ige? Nem kísért gonosszal. Nézzük a 14–15-ös verseket.

14. Megvirradván pedig, levelet íra Dávid Joábnak, melyet Uriástól küldött el.

15. Írá pedig a levélben, mondván: Állassátok Uriást legelől, ahol a harc leghevesebb és háta mögül fussatok el, hogy megölettessék és meghaljon.

Vagyis a legerősebb harcba küldjétek őt be, és ne legyen hátvéd mögötte. Így biztosan meghal majd! Haljon meg, itt le van írva. Ez így is lett. *Gonosz tervet* készített Dávid, mert az előző terve nem sikerült. Hozott egy *még gonoszabbat* az ördög elébe, és ő elfogadta azt. Meghal Uriás, azt olvassuk a történetben, aztán Isten prófétát küld.

Nátán prófétát küldi Dávidhoz és jön a feddőző példázat, hogy mit cselekedett. Dávid haragra gerjed, amikor hallja ezt a példázatot. Később megtudja, hogy róla van szó, és igen *megtér* a szívében. Ez a helyzet már nem helyrehozható. Megtér a szívében, de a helyzet már nem helyrehozható. Ugye, egy ember életébe került.

Betsábé szerette a férjét, mert megsiratta, mikor meghallja a halálát. Siratta a férjét. Tehát egy szörnyű helyzet alakult ki. Dávid ezt már nem tudta helyrehozni. De amiért a történetet folytatom, hogy Istennél itt sincs még semmi elveszve. Isten a *helyreállítás Istene*. Nem lehet az ember olyan mélyen, hogy Isten ne tudna *kinyúl*ni, és ne tudna segíteni. Ez történik itt is.

Dávid házába fogadja Betsábét, megszületik a gyermek, szül fiat, és ami ezután következik, azt fogom olvasni. Mert egy ítélet jön. Azt mondja a próféta, hogy elvette Isten a te bűnödöt. Ez a 13-as versben van. Már akkor Isten milyen *kegyelmes* volt!

Mondta a próféta, hogy Isten elvette a te bűnödöt, nem fogsz meghalni, feloldoztattál. Gyakorlatilag azt mondja, de mindazon által nem marad ítéletlenül ez a dolog. És egy *ítélet* jön, amely a gyermeket sújtja. Isten azt mondja, hogy ezt a helyzetet nem tudom megáldani azokkal az áldásokkal, amelyekkel én az áldások Istene vagyok. Történik valami, ezt fogom itt olvasni a 16-os verstől. A 15-ös versben olvassuk, hogy a gyerek megbetegedett.

2SÁMUEL 12,16–24.

16. És könyörge Dávid az Istennek a gyermekért, és böjtöle is Dávid és bemenvén, a földön feküvék éjjel.

17. Felkelének azért az ő házának vénei és menének ő hozzá, hogy felemeljék őt a földről, de nem akará, és nem is evett velük kenyeret.

18. Hetednapra azért meghala a gyermek, és nem merik vala a Dávid szolgálái néki megmondani, hogy meghalt a gyermek, mert ezt mondják vala: Ímé, még mikor a gyermek élt, szólottunk néki és meg sem hallotta szónkat; hogyan mondanánk meg néki, hogy meghalt a gyermek, hogy magának bajt szerezzen?

Mentek hozzá, hogy felemeljék, mert hát mégiscsak a királyról van szó. A földön fekszik, de nem akart felkelni és nem is akart enni, hetednapra böjtölt. Böjtöt folytatott, bízott a kegyelmes Istenben, hogy Isten megmenti ezt a helyzetet. Hetednapot böjtölt és akkor meghalt a gyermek. Vagyis ez az ítélet bekövetkezett.

Nem minden gyerek halála ilyen helyzetnek a következménye, ez az Ószövetségben van és egy nagyon különleges helyzet. Mikor a szolgák mentek, hogy megmondják, hogy meghalt a gyermek, akkor Dávid észrevette a szolgákon, hogy valami történt és rákérdezett, hogy meghalt valóban a gyermek? Mondták, hogy igen. Ekkor valami nagyon furcsa történik Dáviddal.

Dávid rájön, hogy nagyon *különleges Istent* ismer, istenfélő ember volt. Dávid azt mondta, most, hogy meghalt a gyermek, most már felkelek és eszem és iszom.

És ímé, míg a gyermek élt, szólunk neki és meg nem hallotta, mondták. A szolgák hogyan mondanák meg néki, hogy meghalt a gyermek?

19. Látván pedig Dávid, hogy az ő szolgálai suttognak, eszébe vevé Dávid, hogy meghalt a gyermek, és monda Dávid az ő szolgálainak: Meghalt-e a gyermek? Azok mondanak: Meghalt.

És ekkor nézzétek meg Dávidot!

20. Felkelvén azért Dávid a földről megmosdék és megkené magát és más ruhát vett magára, és bemenvén az Úr házába, imádkozék. Azután bemenvén a maga házába, és kérésére kenyeret vittek eleibe, és evett.

Nézzétek meg, hova ment. Ezért mondom el ezt a történetet ma nektek, hogy erről vegyetek példát! Mindezek után, amik történtek és a baj, ami bekövetkezett, meghalt a gyermek. *Nagy árat* fizetett ezért, meghalt a gyermek. Bement az *Úr házába*, ez volt az első útja. Legtöbb ember, ha ilyen csapás következik be az életében, akkor sok helyre bemelegy inkább, minthogy bejöjjön a gyülekezetbe, hogy bemenjen az *Úr házába*.

Dávid, fogta magát, bement az *Úr házába* és imádkozék. Nem tudta elfordítani Istentől ez a helyzet, nem fordította el a szívét Istentől. Ez az *imádkozzék* szó itt nem elég erős, mert ha megnézzük az eredetét, akkor azt a szót fogjuk találni: *leborult Isten elé és imádta Őt*. Dávid imádatba kezdett, elkezdte Istent imádni.

Amikor meghallotta, hogy a gyermek meghalt, nem kezdett vádaskodni: Uram miért tetted ezt, miért pont velem, és hogyan tehetél ilyet. Sok ember ilyenkor elfordul Istentől, mert megkeseredik, és önsajnálatba kezd. És hajtogatja, hogy miért nem inkább a másikat sújtottad, az is ezt meg azt tette. És soroljuk a voltát annak, hogy hogyan lehetne Istent egy kicsit megsuhintani, hogy miért pont velem tetted ezeket.

Dávid nem ilyen volt. Bement az *Úr templomába* és elkezdte *imádni* Istent. Ezért mondja a Biblia, hogy Isten talált magának a *szíve szerint való* embert, amikor Dávidot megtalálta. Volt valami a szívében, amit *csak Isten látott*. Képes volt ilyen súlyos körülmények között elkezdni Istent imádni. Istent nem vádolta, *megadta magát* Istennek.

Amikor *leborulunk* Isten előtt, amikor lehasalunk Isten elé, akkor a teljes *lényünket átadjuk* neki: Uram így volt jól, Te cselekedted, nem vádolak, elfogadom az ítéletet. Legyen minden a Te akaratod szerint, akkor is Téged imádlak, semmi el nem fordít engem a Te szerelmedtől.

Ahogy meg van írva a Róma levélben: semmi nem szakaszthat el minket Istennek szerelmétől, ugye, amely vagyon a Krisztus Jézusban. Dávid ezt már akkor mennyire tudta! Bement a templomba és imádta Őt és azután bement a maga házába és a kérésére kenyeret vittek neki. Akkor kezdett enni, inni, miután Istent imádta. Kenyeret vittek be elébe, és evett és ivott.

2SÁMUEL 12,16–24.

21. Akkor mondanak az ő szolgálai neki: Mi dolog ez, amit műveltél? Míg a gyermek élt bőjtöltél és sírtál; most pedig, hogy meghalt a gyermek, felkeltél és kenyeret ettél.

Teljesen megfordítva tette a dolgokat, minthogy a világ elvárja, de Dávidnak abszolút semmi figyelme nem volt arra, hogy mit gondol róla a másik, ő mindig *úgy tette* a dolgokat, ahogy a *szívében érezte* azt. Volt, amikor rosszul vette az irányt, de akkor sem másokra figyelt. Ami a szívében volt, azt tette. És így felelt Dávid:

22. ...Míg a gyermek élt, addig bőjtöltem és sírtam; mert ezt mondtam: Ki tudja, talán az *Úr* könyörül rajtam, és életben marad a gyermek.

Ezért bőjtöltem, ezért sírtam, ezért nem ettem, ezért voltam a földön, és az Urat kerestem.

23. De most, hogy meghalt, vajon miért bőjtölnék? Vajon visszahozhatom-e azzal? Én megyek *őhozá*, de ő nem jön vissza ide hozzám.

Hogy mennyire ismerte Dávid a szellemi birodalmat, hogy micsoda *rálátása* volt a *szellemiekre*! Pontosan tudta, hogy a gyermek hova került! Ő nem egyszer és nem kétszer láthatta azt a birodalmat, *látta* az Urat a jobbán és látta a mennyei birodalmat. Nagyon erőteljesen tisztában volt a szellemi birodalommal.

Tudta, hogy a gyerek valahova költözött, hogy nem meghalt! És azt mondta, hogy én megyek majd őutána a maga idejében. Őt nem tudom visszahozni. De tudta, hogy a gyermek nem meghalt, olyan értelemben, ahogy a világ gyászolná. Felkelt és elment Istent *imádni*, majd *élni* az életét.

Az Úr *szolgálata* volt az élete. Dávidnak volt összesen 22 fia és 21 lánya a feleségeitől és az ágyasaitól. És mikor Dávid elvégezte a dolgokat, visszament az ő feleségéhez, Betsábéhoz és bement hozzá. Nézzétek a *sorrendet*: első volt *Isten* és azután az *emberi* dolgok, bement hozzá és vele hált és szült fiat és nevezé annak nevét Salamonnak.

2SÁMUEL 12,16–24.

24. És megvigasztalá Dávid az ő feleségét, Betsábét, és beméne hozzá, és vele hála. És ő szült fiat, és nevezé annak nevét Salamonnak, és az Úr szereté azt,...

Dávid a legnagyobb *bölcsességgel* és a legnagyobb *gazdagsággal* megáldott szolgája Istennek az egész Ószövetségben. Salamon ugyanattól az asszonytól született, ugyanúgy Dávid nemzette, de Isten az *újrakezdések Istene*! Mindig ad egy újabb esélyt, ha alázattal megyünk hozzá. Salamon lett ez.

„És nevezé annak nevét Salamonnak, és az Úr szereté azt...” Az Úrnak gyönyörűségére volt az a gyermek, az Úr szerette azt a többi fölött. A többi felett szerette az Úr azt a gyermekeket, övé lett a királyság, s olyan bölcsességet adott neki Isten, amelyhez hasonló nem volt, s olyan gazdagságot adott neki Isten, amit még a messzi földekről Sába királynője is jött, hogy megnézzé, hogyan is megy ez a gazdagság. Hogy lehet ekkora gazdagságot menedzselni?

Mi tesz valakit ilyen gazdaggá? Ebben csakis Isten lehet benne. A pogány népek is elismerték, hogy ezt a *gazdagságot* csak Isten tudja adni. Mindezt *Isten adta* ennek a gyermeknek, Salamonnak, mert Ő a *helyreállítás Istene* és szereti a *megtérést* és szereti, ha hozzá *borulunk le* első helyen minden bajunkban, minden kínunkban, minden gyászban, minden nyomorúságunkban.

Ha hozzá fordulsz *első helyen*, akkor Ő a *felmagasztalás Istene* és olyan *megoldásokat* fog hozni az életedben, amit nem is gondolsz még, hogy Ő képes erre, hogy Ő megcselekszi azt. Ő a *helyreállítás Istene*! Egy ilyen Istent szolgálunk, akinél *nincs lehetetlen*, és alig várja, hogy odaadhassa az áldásait, alig várja, hogy az áldásait kiárasztthassa az életünkre. És ezt megtette Salamonnal.

Nagyon tanulságos a történet! Olyannyira, hogy ide kellett, hogy sorolódjon, ezekhez a történetekhez, hogy Isten hogyan látja a helyzetet, miként látja. Ahogy *Isten látja*, úgy lássuk mi is azokat a *megoldásokat*, amelyeket Ő készít. Nincs nála elveszett helyzet! Ő a *helyreállítás Istene*, Ő az *újrakezdések Istene*, Ő a minden *kegyelem Istene*.

Ő az, aki *odaadja* neked a fölött, minthogy kérnéd vagy elgondolnád, ha Őt helyezed *első helyre*. Ha csapások érnek, először az Úr *templomába* menj be, borulj le előtte, kezd el imádni Őt, mert *nem Ő cselekedte* veled. Ez az első, amit tudnod kell: nem Ő cselekedte veled azt.

Az ördögnek a legnagyobb *trükkje* az, hogy elfordítson minket Istentől, hogy azt mondja: Látod mit tett veled Isten? Ha lenne igazán Isten, akkor ezt nem engedte volna. Ha Isten gondolt volna veled, akkor ez nem történhetett volna meg, vajon miért hagyta ezt Isten? És ilyeneket olvastunk, ha Isten velünk, miért történnek ezek velünk? Gedeon is, és így tovább.

Ezeket a gondolatokat soha ne engedd magadhoz, Istent *mindig imádd*, akármi történik valami az életedben, az Isten imádata a legelső. Istent imádni, Istent dicsérni, Istent magasztalni, ez a szolgálatunk, erre tisztított meg minket. Kezdtük a Zsidó levéllel ma, hogy *megtisztított* minket a szolgálatra. Ez az a *szolgálat*, amit oda kell neki adjunk.

Ha úgy látjuk, hogy az élet igazságtalan velünk, ha az élet elbabrál velünk, ha az élet ezt teszi, meg azt teszi velünk... Ugye, az életre fogjuk legtöbbször, meg Istenre, de tudjuk, ki áll mögötte. Még az ördögre sem tudjuk fogni mindig.

Dávidnál nem foghatjuk az ördögre, ahová került, saját döntésének a következménye volt ez. Úgy *döntött*, hogy otthon marad, és nem megy ki a frontra, és került a nagyobb és nagyobb bajokba. Isten onnan is kihozta. A döntéseinknek *következményei* vannak az életben, nem lehet Istenre fogni, és főleg nem lehet utána Istentől elfordulni. Jaj, Isten nem segített nekem, nem is kell nekem ez az Isten! Nem ismeri az Istent, aki így beszél.

Mondom nektek, nekünk *Isten ismeretére* el kell jutnunk, méghozzá úgy, hogy abban még *nővekedni* is tudunk és meg kell látnunk minden helyzetben az Ő jóságát, hogy azt a helyzetet, ha odaadjuk neki, akkor a javunkra fordítja. Ha azt *odaadjuk* neki imádatokkal, akkor a kezébe veszi, és a *javunkra fordítja*. Egy ilyen helyzetből hozta elő Salamont.

Salamonnál csak egy nagyobb volt. Amikor Jézus Krisztus megjeleni, hogy Salamonnál is nagyobb van itt, ezek pedig mi vagyunk, a Krisztus Teste. Úgy, hogy ezzel szeretném zárni méghozzá azt, hogy ezt a világosságot úgy láthassuk, ahogy Ő látja, és ez kegyelem. Ő megadja nekünk, s akkor nincs többé Isten vádolása, nincs egymás kárhoztatása, mindenki a *saját részében* köteles *elszámolni* Isten előtt. És ezt meg tudjuk tenni az Ő kegyelméből.

Ha egy helyzet fölött még sötétség van, nem látod át, mi történt, hogyan történt, emésztődsz rajta, tépelődsz: Uram, hogyan legyen? Keresed a választ, mit tegyek? Isten parancsol, *sötétségből világosság ragyogjon* – mondja. Ő gyújtott világosságot a te szívedben.

Meggyújtja ezt a világosságot az Ige által, hogy úgy lásd, ahogy Ő látja. Pontosan úgy lásd, ahogy Ő látja, senkit ne kárhoztass, magadat sem. Csak *imádd* Őt, és Ő *előre visz* téged, és megoldásokat hoz. Fölöttébb hozza a *megoldásokat*, s még a fölött hozza a megoldásokat, csak imádd Őt. Azt az egyet kéri, hogy Őt ne engedd el, hogy Őt örökkön-örökké imádjad.

Ő *gyújt világosságot* a te szívedben, hogy te ezt lássad. Világosságot gyújt a szívedben, hogy megismerjük Isten dicsőségét! Látod, miről szól az Ő akarata? Hogy megismerjük az Ő dicsőségét! *Dicsőségnek* kell ragyogni az életeden, hogy megismerd, hogy ne a rossz helyzetekből ismerjék meg Istent a világban, hogy egy ilyen Isten nekem nem kell, aki ezeket tette. Ezt hallani az emberek szájából.

Aki ezt tette, miért kellene nekem az az Isten? – és elfordulnak Istentől. Istennek az az akarata, hogy megismerjük Isten dicsőségét, amely ragyog a Krisztus arcán és ragyog a helyzeteinken az Isten dicsősége. Pált is ezért hívja el.

Pálnak azt mondja a Cselekedetekben, hogy *megnyisd a szemeiket*, erre hívtalak el Pál, hogy lássák ezt ők, hogy megnyisd a szemeiket, hogy ne úgy gondolkodjanak, mint a világ, hogy megnyisd a szemeiket, hogy a sötétségről a világosságra térjenek.

APOSTOLOK CSELEKEDETEI 26,18.

18. Hogy megnyissad szemeiket, hogy a sötétségből a világosságra és a sátánnak hatalmából az Istenhez térjenek, hogy bűneiknek eltörlését és a megszenteltek között osztályrészt nyerjenek az énbennem való hit által.

Térjenek a világosságra, ne a sötétségben botorkáljanak. Nyisd meg a szemüket Pál, prédikáld az Igét, s majd megnyílik a szemük rá. Erre hívtalak el, hogy a sötétségből a világosságra, a sátánnak hatalmából az *Istenhez térjenek!* Őhózzá térni, ez a legjobb dolog a világon!

Nincs csodálatosabb, ott *minden megvan*, amit keresünk: az oltalom, a vigasztalás, a kegyelem, az irgalom, az új tervek, az erőnlétünk, a megújulásunk! Minden ott van, hogy Őhózzá térjenek, hogy bűneiknek eltörlését nyerjék. Nézz oda! Hogy bűneiknek eltörlését és a megszenteltek között osztályrészt nyerjenek! Ott van az *örökséged!*

Ezt Jézus mondja Pálnak, a damaszkuszi úton. Ezt az Igét mindennap mondhatod a szolgálatodra, másokra, a családotra, hogy ez a világosság legyen. Megvilágosodjanak, hogy úgy lássák, ahogy Isten látja azt. Vágysz-e most jobban arra, mint amikor elkezdtük, hogy úgy lásd, ahogy Isten látja? Ez a kulcs a sikerhez. Ezt fogjuk ma kérni.

Ez így egyben kellett, hogy elhangozzék, hogy tudjátok meg, hogy *Isten jó*, Isten gonosszal nem kísérhető, hogy Ő senkit gonosszal nem kísért, és hogy Ő *adja a kimenekedést* és a megoldást és az orvoslást a helyzetekre, ha imádod Őt. Legyél te Isten imádója! Isten *imádókat keres* magának! Tanulj abból, amit a Biblia neked ír és a szerint cselekedj. Ne vádold soha Őt semmiért! Köszönjük az Ő jóságát!

Megköszönjük azt, hogy Te ránk tekintesz, Atyám, és kihozol ezekből a helyzetekből dicsőséggel magasan. Megparancsoltad, hogy a sötétségből világosság ragyogjon, hogy a betegségekből gyógyulás ragyogjon elő. Atyám, minden nyomorúságos helyzetből dicsőséges megoldások jöjjenek elő! Ezt Te *parancsoltad*. A *hitünk által megcselekszed*.

Imádunk és magasztalunk ezért és hálákat adunk Neked, most és mindörökkön örökké. Megköszönjük a gyógyulásunkat, a szabadulásokat, a vigasztalásaidat, azt hogy érezteted velünk, hogy nem vagyunk magunkra hagyatva ebben a világban. Atyám szeretünk Téged, mindörökkön örökké. Ámen.

**A barna színnel jelzett igeversek más fordításból származnak.*

A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.